

Η περιβόητη εκ περιτροπής προεδρία

Είναι αλήθεια ότι στο παρελθόν οι Ελληνοκύπριοι γενικά αντιμετώπιζαν τους Τουρκοκύπριους ως πολίτες δεύτερης κατηγορίας. Είναι, λοιπόν, φυσικό να θέλουν και να επιζητούν οι Τουρκοκύπριοι να αποσείσουν την εικόνα αυτή. Ο τρόπος που επέλεξαν να πετύχουν τον στόχο τους είναι η «ισοτιμία» και,

Του **ΧΡΗΣΤΟΥ Π. ΠΑΝΑΓΙΩΤΙΔΗ***

ειδικότερα, η εκ περιτροπής εξασφάλιση του ανώτατου αξιώματος της χώρας.

Ύστερα από όσα έγιναν, οι Ελληνοκύπριοι αντιμετωπίζουν τους Τουρκοκύπριους με φόβο. Οι περισσότεροι Ελληνοκύπριοι έχουν ακούσει μόνο τη μια πλευρά της ιστορίας: Έχουν μάθει για την «τουρκική ανταρσία», έχουν μάθει για τα εγκλήματα πολέμου που διαπράχθηκαν και είναι καθόλα λογικό να φοβούνται.

Η προσπάθεια πρόσμιξης των δύο αυτών κόσμων ήταν φυσικό να οδηγήσει, καταρχήν, σε μια άκρατη επιθυμία των Τουρκοκυπρίων να εξασφαλίσουν το δικαίωμα της εκ περιτροπής προεδρίας και σε μια άρνηση των Ελληνοκυπρίων να αποδεχθούν μια τέτοια ρύθμιση, όχι

λόγω έλλειψης σεβασμού και εκτίμησης προς τους Τουρκοκύπριους, αλλά λόγω του φόβου ότι ένας Τουρκοκύπριος πρόεδρος θα προχωρήσει στην εφαρμογή μη αναστρέψιμων ρυθμίσεων σε βάρος των Ελληνοκυπρίων.

Αν έτσι έχουν τα πράγματα, τότε μπορεί κανείς να αντιλήσκει το συμπέρασμα ότι η εκ περιτροπής προεδρία θα ήταν αποδεκτή στους Ελληνοκύπριους, αν υπήρχε τρόπος να διασφαλισθούν οι φόβοι τους, ότι δηλαδή ο Τουρκοκύπριος πρόεδρος δεν θα εκμεταλλευόταν τη θέση του για να δημιουργήσει μη αναστρέψιμες δυσμενείς συνθήκες για τους Ελληνοκύπριους.

Κατά τη γνώμη μου, όμως, υπάρχει άλλο ένα σοβαρότερο πρόβλημα, που μέχρι στιγμής δεν έχει αναδειχθεί. Το πρόβλημα αυτό έχει να κάνει με το γεγονός ότι το κράτος είναι ένα μεγάλο καράβι που το οδηγεί ένας πλοίαρχος, ο οποίος δεν το οδηγεί από μόνος του αλλά σε συνεργασία με τον υποπλοίαρχο και μια μεγάλη ομάδα άλλων στελεχών. Όλοι αυτοί από κοινού προδιαγράφουν τον προορισμό του καραβιού και χαράσσουν την πορεία που θα τους οδηγήσει στον προορισμό που υιοθετήθηκε. Αν ο προορισμός και η πορεία δεν υπάρχουν ή διαφοροποιούνται συνεχώς ή αν δεν υπάρχει η αναγκαία αρμονία

στις σχέσεις του συνόλου του πληρώματος, τότε είναι βέβαιο ότι το καράβι θα καταλήξει στους βράχους και θα γκρεμοτσακιστεί.

Μιλώντας με πάρα πολλούς Ελληνοκύπριους διαπίστωσα ότι οι πλείστοι είχαν δυσκολία να αποτυπώσουν τις ενστάσεις που είχαν ενάντια στην εκ περιτροπής προεδρία αλλά ύστερα από κάποια συζήτηση διαφαινόταν ότι τους διακατείχε ο προαναφερόμενος φόβος του ναυαγίου, τον οποίο δεν βρίσκω αδικαιολόγητο.

Με αυτά τα δεδομένα υπάρχει τρόπος να αντιμετωπισθούν οι φοβίες των δύο πλευρών και να καταστεί η εκ περιτροπής προεδρία μια εκατέρωθεν αποδεκτή ρύθμιση; Προσωπικά πιστεύω ότι υπάρχει και είναι η εξής: Η δημιουργία και η ανάπτυξη «μικτών» πολιτικών κομμάτων στα οποία θα συμμετέχουν τόσο Ελληνοκύπριοι όσο και Τουρκοκύπριοι.

Το κάθε πολιτικό κόμμα έχει τις δικές του θέσεις εφ' όλων των θεμάτων της πολιτικής σκηνής. Τα θέματα αυτά καλύπτουν ολόκληρο το φάσμα της δημόσιας διοίκησης και των δημοσίων πραγμάτων, στον χώρο της οικονομίας, της κρατικής πρόνοιας, της ασφάλειας, των διεθνών σχέσεων κλπ. Φανταστείτε, για μια στιγμή, τα προβλήματα που θα ανέκυπταν από την εκ περιτροπής προεδρία, αν τα δύο εμπλεκόμενα

πρόσωπα (ο Ελληνοκύπριος και ο Τουρκοκύπριος) είχαν διαμετρικά αντίθετες απόψεις εφ' όλων των προαναφερομένων θεμάτων. Όχι μόνο το καράβι θα κατέληγε να ήταν ακυβέρνητο αλλά οι συνεχείς προστριβές αναπόφευκτα θα άναβαν φωτιές, που θα ήταν δύσκολο να σβήσουν.

Αντίθετα, αν οι δύο εμπλεκόμενοι στην εκ περιτροπής προεδρία είχαν όμοιες πολιτικές απόψεις και θέσεις, η συνεργασία θα ήταν εξασφαλισμένη, ιδιαίτερα αν συνεκτιμηθεί και το γεγονός ότι η ένταξή τους σε ένα κοινό κόμμα και, άρα, στον ίδιο πολιτικό χώρο θα οδηγούσε στην ανάπτυξη προσωπικών σχέσεων που θα υποβοηθούσαν αφάνταστα την καλή συνεργασία και αλληλοκατανόηση. Τα ήδη υπάρχοντα και ομαλά λειτουργούντα στα πλαίσια του Ευρωπαϊκού Συμβουλίου πανευρωπαϊκά κόμματα θα μπορούν και πρέπει να λειτουργήσουν ως καταλύτες για την υποβοήθηση της ομολογουμένως δύσκολης διεργασίας της πρόσμιξης. Συμπερασματικά, λέω ότι η λύση του προβλήματος της εκ περιτροπής προεδρίας εύκολα θα μπορούσε να εξευρεθεί στα κοινά πολιτικά κόμματα και στις κοινές εκλογικές πλατφόρμες. Εκείνοι που θα επιλέγουν τις αμιγείς ελληνοκυπριακές ή αμιγείς **τουρκοκυπριακές** πλατφόρμες αυτόματα θα περιθωριοποιούνται

γιατί θα έχουν πενιχρές προοπτικές εκλογικής επιτυχίας.

Θα μου πείτε ότι με ένα τέτοιο σύστημα τον Τουρκοκύπριο πρόεδρο στην ουσία θα τον εκλέγουν οι Ελληνοκύπριοι (αφού θα συνθέτουν τα 4/5 του συνόλου των ψηφοφόρων του ομόσπονδου κράτους). Ναι, το συμπέρασμα είναι σωστό αλλά, στο τέλος της ημέρας, δεν μπορεί να παραγνωρισθεί το γεγονός ότι οι Ελληνοκύπριοι είναι τέσσερις φορές περισσότεροι από τους Τουρκοκύπριους. Στην προκειμένη περίπτωση, δηλαδή για σκοπούς εκλογής του εκ περιτροπής Τουρκοκύπριου προέδρου, «ισοτιμία» θα σημαίνει ότι μια ελληνοκυπριακή ψήφος θα έχει την ίδια βαρύτητα με μια τουρκοκυπριακή ψήφο.

Για μένα, το σημαντικό είναι ότι η εκ περιτροπής άνοδος ενός Τουρκοκύπριου στο ανώτατο πολιτειακό αξίωμα της Ομόσπονδης Κυπριακής Δημοκρατίας θα είναι βεβαία και διασφαλισμένη.

Τέλος, είναι σημασία να επισημανθεί ότι, κάτω από ένα τέτοιο σύστημα, η πολιτική δύναμη των Τουρκοκυπρίων θα είναι σημαντική και ενδεχόμενα αποφασιστική ως προς την επιλογή του Ελληνοκύπριου προέδρου. Και αυτή είναι δίκαιη ρύθμιση, αρκεί να είναι η τουρκοκυπριακή ψήφος αναλογική προς τη σύνθεση του συνόλου των Κυπρίων ψηφοφόρων.

(*) Ο Χρήστος Παναγιωτίδης είναι τακτικός αρθρογράφος της «Αλήθειας» και της «Cyprus Mail»

Με την πρόσφατη εκδήμια του Κωνσταντίνου Μητσοτάκη έσπευσαν οι Κύπριοι συμπατριώτες μου να φανερώσουν για άλλη μια φορά τον αήθη τους χαρακτήρα: Καμιά καλή κουβέντα, καμιά ευχετήρια ελεγεΐα, καμιά ψυχωφελής αυτοκριτική. Στρατευμένοι επί παραδείγματι προπαγανδιστές δημοσιογραφίσκοι εξέχσαν και πάλι

Του **ΠΑΝΤΕΛΗ ΧΡ. ΣΤΕΦΑΝΟΥ***

την εμπαθή τους χολή κατά του νεκρού, προκειμένου να υπηρετήσουν - αχρείως και γλοιωδώς - το κόμμα που τους έχει σπουδάσει στο Λέβινγκραντ (ΑΚΕΛ). Αφορίσανε τον Κ. Μητσοτάκη, αποπέμποντάς τον στο αιώνιο της Ιστορίας ανάθεμα και συγκαταλέγοντάς τον μέσα στην πολυάριθμη χορεία (γιατί άραγε τόσο πολυάριθμη;) των εχθρών της παναμώμης και πάναγνης αγίας νήσου Κύπρου. Ω! Μέγα έγκλημα, η ανήκουστη βλαστήμια! Η Κύπρος, «η πόρνη της Μεσογείου» (Βαρβιτσιώτης κι ουχί Μητσοτάκης).

Ν' αγιάσει το στόμα σου, μακαριστέ και ασίδιμε Κρητίκαρε. Ετούτο το στόμα είπε πολλές άκομψες κι αλίστρωτες αλήθειες οι οποίες, χάρη στην αθανασία των γραπτών κειμένων θα χαίνουν αιωνίως στον χρόνο ως αδέκαστες βοές δίκης και καταδίκης. Γιατί συμπατριώτες Κύπριοι ενοχληθήκατε; Μήπως δεν φροντίσατε εσείς οι ίδιοι, διά των αεί πορ-

νικών σας γαλιφιών, από τη δεκαετία του '60 μέχρι σήμερα, να τον επαληθεύσετε;

Η Κύπρος δεν είναι η διαβόητη «πόρνη της Μεσογείου». Είναι η μεγαλύτερη πόρνη της Ε.Ε. (το πλέον διεφθαρμένο κράτος - μέλος με βάση πρόσφατες, έγκριτες, ευρωπαϊκές δημοσιεύσεις) και μια από τις μεγαλύτερες της Ιστορίας και της υφηνλίου. Η ούτω καλούμενη Κυπριακή Δημοκρατία αποτελεί ένα θνησιγενές έκτρωμα, ένα προϊόν βιασμού το οποίο πρέπει πάραυτα και εν ακαρεί να εξαφανιστεί από προσώπου γης. Να εξαφανιστεί όπως πρέπει ν' αφανίζεται κάθε δαιμονιώδης μίσση. Βασίστηκε πάνω στο αίμα και τα «ιερά κόκαλα» των Ελλήνων της ΕΟΚΑ τους οποίους έσπευσαν - προτού ακόμη να λιώσουνε τ' αγιασμένα τους λείψανα - να τους προδώσουνε, πρωτίστως και κυρίως οι φίλοι τους (Μακαριακή Δεξιά) και δευτερευόντως οι εχθροί τους (Κομμουνιστές). Ο λόγος; Μα ακριβώς εκείνος για τον οποίον προδίδουνε κάθε ανώτερο αγώνα οι εκάστοτε δούλοιοι: «Τα τριάκοντα αργύρια» του Ιούδα.

Μια αισχροτάτη «κλίκα» άρχισε να νέμεται ακόρεστα τον πλούτο και τ' αξιώματα του Νησιού απομακρύνοντας σταδιακά την ομηρική Κύπρο από το Εθνικό Μητροπολιτικό Κέντρο των Αθηνών και «φέρνοντας το

Έθνος σε δυσχερή θέση» (Μητσοτάκης). Τα παιδιά κι εγγόνια της ίδιας αυτής «κλίκας», ασυνειδήτως κι ανερευθιάτως, την οδηγούνε σήμερα στην αγκαλιά της μητέρας Τουρκίας και πάλι για τον ίδιο λόγο: «Τα τριάκοντα αργύρια» του Ιούδα. Οι Κύπριοι θα έχουν άσκημο τέλος και μέλλουνε ν' αφανιστούν από τον Παγκόσμιο Χάρτη διότι βαρύνονται μ' ένα ασυγχώρητο και μέγα κρίμα: Το θάψιμο της Ένωσης, την επιορκία επί του Ιερού Ευαγγελίου, την ατίμωση του Αυξεντίου, του Δράκου, του Μάτση κ.ά. Για να εξιλεωθούν, για να συν-κινήσουν το μέγα του Θεού και των Αγίων έλεος πρέπει να κάνουν ό,τι κάνανε οι προαναφερθέντες Αθάναιοι: Να πεθάνουν για την Ένωση.

Αντ' αυτού, ετούτα τα δουλοπρεπή, παραδόξιστα και φαιδρά ανδρείκελα, διαολοσυνεπαρμένα απ' των φανταστικών («για ένα πουκάμισο αδειανό»), μελλούμενων πετροδολαρίων τη μέθη, εθελουφλούν και κωφεύουν μπροστά στην επικείμενη τουρκική εισβολή.

Εξακολουθούνε ν' αλληλοσφάζονται για τους γουρουνίσσιους μισθούς της εκτρωματικής Κυπριακής Δημοκρατίας, κλέβοντες και κλεπτόμενοι. Στοιβάζουν επιμελώς πρόσφορα λάφυρα που μέλλουνε ν' αρπαχτούν από τον Τούρκο «αδελφό» μιας κι αυτουνού τ' ασύστολο άρπαγμα εί-

ναι η πατροπαράδοτη δουλειά του, το γονιδίό του, το αίμα του, η σύσταση και η υπόσταση του κράτους του.

Αείμνηστε Κωνσταντίνε, να πας στο καλό. Οι Κρητικοί συμπατριώτες σου κάθε δέκα χρόνια μετά τη Μεγάλη Εθνεγερσία του '21, κάνουν αιματηρή Επανάσταση μέχρις εσχάτων, μέχρι να κάμουνε την Ένωση ή να πεθάνουν όλοι συφάμελα.

Πετύχανε το θαύμα: Την πληθυσμιακή αντιστοιχία Ελληνοκρητών - Τουρκοκρητών (60% VS 40%, 130.000 VS 100.000) να τη μετατρέψουν σε 100% ελληνική! Η Κρήτη προσέφερε στο Έθνος μεγάλες πολιτικές, εκκλησιαστικές, οικονομικές και λογοτεχνικές προσωπικότητες (Βενιζέλος, Άγιος Ανδρέας, Καζαντζάκης). Η Κύπρος, τίποτα. Μοναχά το παραπονεμένο κλαυθμύρισμα ενός συμφεροντολόγου μπάσταρδου και μπελάδες - όπως το είπες - πολλούς μπελάδες για όλο το Έθνος.

Το είπα και το ξαναλέω, το έγγραφα και το ξαναγράφω: Ντρέπομαι που είμαι Κύπριος. Ντρέπομαι που η λέξη Κύπριος βγαίνει από ένα ρυπαρό παλιοσιδερίκο (χαλκός). Ντρέπομαι που η κρατική μου σημαία δεσπόζει απ' το λευκό της παράδοσης / λιποταξίας χρώμα. Ντρέπομαι που η δωδεκάθεή μου κληρονομιά δεν είναι η σοφία των θεών

- η Αθηνά - αλλά η πόρνη τους - η Αφροδίτη - και μάλιστα, ουχί η Ουρανία. Ντρέπομαι που το διαβατήριό μου δεν φέρει επάνω τον Ορθόδοξο των Πατέρων και πάππων μας Σταυρό. Ντρέπομαι που το διαβατήριό μου, αντί να γράφει τα ιερά ελληνικά γράμματα του Ομήρου και του Ιησού Χριστού γράφει τα αιματοβαμμένα χαράγματα του κατακτητή.

Καλοτάξιδος να είσαι, γέρο Κωνσταντίνε. Η κυβέρνηση των Αθηνών δεν σε άκουσε - τότες το '64 - όταν της είπες να μην ξανασχοληθεί με τους Κυπρίους. Άφησε, το επάρατο κείνο καλοκαίρι του '74, τα παιδιά της ΕΛ.ΔΥ.Κ. να σφαχτούν «ως αμνοί άμωμοι» και να λάβουν από τους Κυπρίους - οι οποίοι όχι μόνο εγκατέλειπαν τις πατρογονικές τους εστίες αμαχητί αλλά πρόδιδαν ασυστόλως, συγχωριανούς, φίλους, συστατιώτες, τους πάντες και τα πάντα - αντί ευγνωμονούσας ευχαριστίας βρισιές και εμπυσμους. Ευελπιστώ ότι ο γιος σου θα σε ακούσει, θα πολιτευτεί με σύνεση και θα διαφυλάξει το Αιγαίο και τη Θράκη. Διαφορετικά, ίσως θα ιδούμε την Ημισέληνο να κυματίζει στη Ακρόπολη.

Αν θέλουν οι Κύπριοι να ακολουθήσουν, καλώς. Έτσι κι αλλιώς, όταν θα ξαναπροσφυγοποιηθούν στη μητρική αγκαλιά της Ψωροκώσταινας θα ξαναπροστρέξουν. Αυτής της Ψωροκώσταινας την οποίαν χιλιοβρίζουνε ολημερίς κι ολονυχτίς. Για να δούμε: Θα προλάβουμε;

(*) Πτχ. Θεολογίας, Πτχ. Ιστορίας, Συγγραφέας Stephanou.pantelis@gmail.com

«Η πόρνη της Μεσογείου», η πόρνη της Ευρώπης και της Υφηνλίου